

Roma in timpul Republicii

În secolul al VI-lea î.Hr., în anul 509, ultimul rege care a domnit, Tarquinius Superbus, a fost izgonit din Roma de răscoala populară condusă de Iunius Brutus care a introdus o nouă formă de guvernământ.

La Roma s-a instituit republica, autoritatea regală fiind înlocuită prin aceea a doi magistrați cu puteri egale aleși anual. Aceștia au fost numiți la început praetori, iar apoi consuli. Ei erau aleși dintre patricieni, de către adunarea poporului. Familiile patriciene erau provenite din vechile ginți și alcătuiau patriciatul din Roma. Numai ei și urmașii lor puteau fi considerați cetățeni romani și numai ei se bucurau de toate onorurile.

Senatul, alcătuit din patricieni, a devenit organul suprem al puterii în republica romană, dând acesteia un caracter net aristocratic. Senatul monopoliza toate verigile administrației.

Pe măsură ce la Roma s-au așezat noi locuitori ei au format plebea. Deși erau oameni liberi și cu dreptul de a face negoț, deci puteau deveni bogați, ei nu aveau nici un drept politic. Contestând plebeilor dreptul de a avea un cuvânt de spus în cetate, Senatul conducea întreaga politică externă a statului. În cursul unui îndelungat proces istoric (sec VI-III î.Hr.) s-au efectuat multe și importante reforme sociale, care au pus bazele organizării statului roman în forma cunoscută de istorie. Principalul conținut al istoriei interne a statului roman în perioada republicană timpurie l-a constituit lupta plebeilor cu patricienii pentru egalitate în drepturile politice și pentru pământ. Dealungul istoriei republicii romane (509 î.Hr. – 30 î.Hr.), plebeii au reușit să obțină numeroase drepturi cum ar fi dreptul de a intra, prin căsătorie, în familiile patriciene, dreptul de a deveni consuli, de a obține pământ din pământul statului, dreptul la funcții religioase etc.. Lupta dintre patricieni și plebei s-a încheiat în 287 î.Hr. prin recunoașterea deplinei lor egalități în drepturi în cadrul statului roman. Aceasta a dus la importante modificări în structura socială a statului. Populația liberă a Romei s-a împărțit în caste (ordines), în fruntea cărora era noua aristocrație (nobilitas), alcătuită din vârfurile familiilor patriciene și plebee.

Pe plan extern, Roma a început o politică de expansiune, cucerind, în urma unor îndelungate războaie, întreaga Peninsulă Italică. După ce comunitatea romană a devenit o mare putere, Roma însăși a devenit un mare oraș.

În primele două secole ale republicii, arhitectura a înregistrat progrese mai neînsemnate decât în epoca regalității. Templul lui Ceres este poate edificiul cel mai reprezentativ pentru epoca republicană. Senatul roman a împânzit Italia cu un sistem de drumuri și fortărețe, a construit apeducte. S-au pavat străzile și s-au ridicat și decorat edificiile publice. Știința de a construi un oraș au învățat-o romanii de la etrusci și s-au inspirat totodată din minunata arhitectură greacă.

În urma războaielor de expansiune, Roma a ajuns bogată. Bogăția a

schimbat și înfățișarea cetății. În locul caselor simple din lemn, piatră sau cărămidă, au apărut case luxoase, împodobite cu statui și obiecte de preț. Forul a fost împodobit cu clădiri din marmură. Statui ale oamenilor iluștri , ale regilor, preoților și eroilor timpurilor mitologice au fost înălțate pe Capitoliu sau în forul roman.

Roma, orașul în care se adunau toate bogățiile, a fost, o perioadă îndelungată, centrul și piscul lumii antice.

Bibliografie

- “Mică enciclopedie de istorie universală” , Marcel D.Popa , Horia Matei , Ed.Politică 1988
- “Istoria Romană”, Theodor Mommsen, Ed.științifică și enciclopedică, București 1987
- Mic dicționar enciclopedic, Ed.enciclopedică română, București 1972
- Manual istorie cl.a V-a
- Internet